

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (trešā palāta)

2007. gada 5. februārī*

Lieta T-91/05

Sinara Handel GmbH, Ķelne (Vācija), ko pārstāv K. Adamantopuls [*K. Adamantopoulos*] un E. Petrici [*E. Petritsi*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv Dž. P. Hikss [*J.-P. Hix*], pārstāvis, kam palīdz G. Berišs [*G. Berrisch*], advokāts,

un

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv N. Kāns [*N. Khan*] un T. Šarfs [*T. Scharf*], pārstāvji,

atbildētājas,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par prasību atlīdzināt zaudējumus, pamatojoties uz EKL 288. pantu, kas esot nodarīti, pieņemot Padomes 1997. gada 17. novembra Regulu (EK) Nr. 2320/97, ar ko ievieš galīgos antidempinga maksājumus atsevišķu dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, kuru izcelsme ir Ungārijā, Polijā, Krievijā, Čehijas Republikā, Rumānijā un Slovākijas Republikā, ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 1189/93 un pārtrauc procedūru attiecībā uz tādu importu, kura izcelsme ir Horvātijas Republikā (OV L 322, 1. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tili [*V. Tiili*] un O. Cūcs [*O. Cziucz*], sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti

- ¹ Ar 1994. gada 25. novembra lēmumu (lieta IV/35.304), kas nav publicēts un kas pieņemts, it īpaši pamatojoties uz 14. panta 3. punktu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17 "Pirmā regula par Līguma [81]. un [82]. panta īstenošanu" (OV 13, 204. lpp.), Komisija saistībā ar nelegēta tērauda caurulēm nolēma veikt

izmeklēšanu par iespējamām pret konkurenci vērstām darbībām, kurās varēja būt pārkāpts Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līguma 53. pants un EKL 81. pants.

- 2 Pēc šīs izmeklēšanas Komisija 1999. gada 20. janvārī nolēma ierosināt lietu IV/E-1/35.860-B — “Bezšuvju tērauda caurules”, kurā tā 1999. gada 8. decembrī pieņēma Lēmumu 2003/382/EK par [EKL] 81. panta piemērošanas procedūru (Lieta IV/E-1/35.860-B — “Bezšuvju tērauda caurules”) (OV 2003, L 140, 1. lpp., turpmāk tekstā — “lēmums par aizliegto vienošanos”). Saskaņā ar šī lēmuma 1. panta 1. punktu astoņi uzņēmumi, šī lēmuma adresāti, “[..] bija pārkāpuši [EKL] 81. panta 1. punkta nosacījumus, noslēdzot [..] vienošanos, kas cita starpā paredzēja attiecīgo valstu bezšuvju standarta cauruļu [*Oil Country Tubular Goods*] un [“projekta” vadu] tirgu sadali”.
- 3 Lēmuma par aizliegto vienošanos 1. panta 2. punktā teikts, ka pārkāpums *Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp.* un *NKK Corp.* gadījumā ilga no 1990. līdz 1995. gadam. Attiecībā uz *British Steel Ltd* norādīts, ka pārkāpums ilga no 1990. līdz 1994. gada februārim. Šajā sakarā visiem uzņēmumiem tika uzlikts attiecīgs naudas sods no 8,1 līdz 13,5 miljonu EUR apmērā.
- 4 Šis lēmums *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts 2003. gada 6. jūnijā.
- 5 Turklāt pēc Eiropas Savienības Bezšuvju tērauda cauruļu ražošanas nozares aizsardzības komitejas 1996. gada 19. jūlijā iesniegtās sūdzības Komisija, piemērojot Padomes 1995. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kurā izdarīti grozījumi ar Padomes 1996. gada 2. decembra

Regulu (EK) Nr. 2331/96 (OV L 317, 1. lpp.), 1996. gada 31. augustā publicēja Paziņojumu par antidempinga procedūras uzsākšanu par zināmu Krievijas, Čehijas Republikas, Rumānijas un Slovākijas izcelsmes dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV C 253, 26. lpp.).

- 6 1997. gada 29. maijā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 981/97, ar ko ievieš pagaidu antidempinga maksājumus par Krievijas, Čehijas Republikas, Rumānijas un Slovākijas Republikas izcelsmes dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV L 141, 36. lpp.).

- 7 1997. gada 17. novembrī Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 2320/97, ar ko ievieš galīgos antidempinga maksājumus atsevišķu dzelzs vai nelegētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, kuru izcelsme ir Ungārijā, Polijā, Krievijā, Čehijas Republikā, Rumānijā un Slovākijas Republikā, ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 1189/93 un pārtrauc procedūru attiecībā uz tādu importu, kura izcelsme ir Horvātijas Republikā (OV L 322, 1. lpp., turpmāk tekstā — “galīgā regula”).

- 8 2004. gada 16. jūlijā Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 1322/2004, ar kuru groza galīgo regulu (OV L 246, 10. lpp.). Atbilstoši šīs regulas 1. pantam galīgo regulu papildina ar 8. pantu, saskaņā ar kuru galīgās regulas 1. pantu, ar kuru ieviesti antidempinga maksājumi par tajā minēto importu, beidz piemērot no 2004. gada 21. jūlija.

- 9 Prasītāja *Sinara Handel GmbH* ir Vācijā reģistrēta sabiedrība, kas Kopienā importē Krievijā ražotas bezšuvju caurules un cauruļvadus. Kopš 2000. gada tā izplata sabiedrības *Sinarsky Pipe Works* preces un kopš 2001. gada beigām — sabiedrības

Pipe Metallurgical Co. preces. Šajā prasībā minētajā laika periodā, proti, no 2000. gada jūnija līdz 2002. gada decembrim, tā neveica nevienu citu darbību.

- 10 No 2000. gada jūnija līdz 2002. gada decembrim, lai izpildītu Vācijas muitas iestāžu norādījumus, prasītāja Kopienā importēja Krievijas izcelsmes caurules, kuras tā deklarēja kā atbilstošas galīgās regulas 1. panta 1. punktā minētajiem KN kodiem. Tāpēc šīs iestādes piedzina šim importam atbilstošos antidempinga maksājumus, kuru kopējā summa bija EUR 2 818 163,09 (EUR 420 810,52 par 2000. gadu, EUR 1 385 602,36 par 2001. gadu un EUR 1 011 750,21 par 2002. gadu).
- 11 Šajā pašā laika posmā prasītāja importēja arī citas caurules, kuras tā nedeklarēja kā tādas, uz kurām attiektos galīgā regula. Tā kā Vācijas muitas iestādes tomēr uzskatīja, ka uz dažām no šādi ievestajām precēm šī regula tomēr bija attiecināma, tās izsniedza paziņojumu par ievaduitas nodokļu vēlāku piedziņu, ko prasītāja apstrīdēja. Šobrīd muitas iestādē esot izskatīšanā septiņas sūdzības, kamēr *Finanzgericht des Landes Brandenburg* (Brandenburgas federālās zemes Finanšu tiesa, Vācija) esot iesniegta prasība.
- 12 Turklāt, uzskatīdama, ka, ņemot vērā cauruļu ražošanas metodi, uz zināmām caurulēm, kas deklarētas kā galīgās regulas priekšmeti, šo regulu tomēr nevarēja attiecināt, prasītāja cauruļu galīgo klasifikāciju apstrīdēja Vācijas muitas iestādēs. Frankfurtes pie Oderas muitas iestādēs joprojām turpinās divas procedūras par importu, kas deklarēts kā galīgās regulas priekšmets.

- 13 Pirmkārt, 2003. gada 18. novembrī prasītāja, pamatojoties uz 236. pantu Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp., turpmāk tekstā — “KMK”), šajās iestādēs cēla prasību atmaksāt maksājumus, kas iekasēti par ievestajām precēm, kuras, pēc prasītājas domām, bija kļūdaini klasificētas kā galīgās regulas priekšmeti. Šī prasība, ciktāl tā attiecās uz 31 apstrīdētu muitas nodevu, tika noraidīta. Lēmumi prasības noraidīt šobrīd ir pārsūdzēti.
- 14 Otrkārt, 2004. gada 22. septembrī prasītāja, pamatojoties uz KMK 236. pantu, cēla jaunu prasību atmaksāt visus maksājumus, kas iekasēti par importu, kas deklarēts kā galīgās regulas priekšmets, tai skaitā par ievestajām precēm, kuru muitas klasifikācija nav apstrīdēta, tāpēc, ka šī regula esot nelikumīga. Kopējā muitas maksājumu summa, kas valstij šādā veidā tiek prasīta atmaksāt, ir EUR 4 346 558,09.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 15 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 25. februārī, prasītāja cēla šo prasību.
- 16 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2005. gada 3. un 7. jūnijā, Komisija un Padome izvirzīja iebildi par nepieņemamību atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 114. panta 1. punktam.
- 17 Prasītāja apsvērumus par iebildi par nepieņemamību sniedza 2005. gada 25. jūlijā.

18 Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros tā uzaicināja prasītāju atbildēt uz dažiem rakstveida jautājumiem un iesniegt konkrētus dokumentus. Šis lūgums tika izpildīts.

19 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— piespriest Kopienai atlīdzināt prasītājam zaudējumus par negūto peļņu laika posmā no 2000. gada jūnija līdz 2002. gada decembrim, kas nodarīti, pieņemot galīgo regulu, EUR 1 633 344,33 apmērā, pieskaitot procentus saskaņā ar likmi 8 % gadā;

— pakārtoti, pēc starpsprieduma taisīšanas uz šī paša pamata piespriest Kopienai pārskaitīt prasītājam summu, kuras apmērs nosakāms, lietas dalībniekiem vienojoties, vai, ja nav iespējams panākt vienošanos, ar Pirmās instances tiesas galīgu spriedumu;

— piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Iebildē par nepieņemamību Padomes un Komisijas izvirzītie prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt Padomes un Komisijas iebildumus par nepieņemamību;
- piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 22 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja kāds lietas dalībnieks pieprasa, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, kompetences neesamību vai procesa jautājumu, neizskatot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šī panta 3. punktu, ja Pirmās instances tiesa neizlemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos.
- 23 Šajā lietā Pirmās instances tiesa no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem ir guvusi pietiekamu informāciju, lai pieņemtu lēmumu, neturpinot procesu.

Par galveno prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Padome un Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa nav kompetenta izskatīt šo prasību tādēļ, ka tās mērķis ir panākt prasītājas samaksāto antidempinga maksājumu atmaksu.

- 25 Minētā negūtā peļņa esot vienāda ar šī maksājuma summu, no tās atņemot iespējamus nodokļus. Tas izrietot no prasītājas iesniegtās sertificēta grāmatveža 2005. gada 7. janvāra vēstules, kurā norādīts:

“Laika posmā no 2000. līdz 2002. gadam samaksāto antidempinga maksājumu par kopējo summu EUR 2 818 163,09 apmērā dēļ attiecīgi samazinājās no 2000. līdz 2002. gadam gūtā peļņa un tādējādi, samazinoties peļņai, bija jāmaksā mazāk nodokļu.

Ja antidempinga maksājumi EUR 2 818 163,09 apmērā nebūtu jāmaksā, peļņa šajos gados būtu bijusi par EUR 2 818 163,09 lielāka.

Ņemot vērā, ka peļņa būtu bijusi EUR 2 818 163,09, par šo peļņu maksājamiem nodokļi būtu bijuši lielāki.

[..] Ja par laika posmu no 2000. gada līdz 2002. gadam netiktu prasīti antidempinga maksājumi EUR 2 818 163,09 apmērā, papildu summa EUR 1 184 818,76 apmērā būtu bijis jāsamaksā nodokļos. Faktiskie zaudējumi tātad ir EUR 1 633 344,33.”

- 26 Komisija uzsver, ka prasītājas apgalvotie zaudējumi ir tikai apgalvoto antidempinga maksājumu atspoguļojums grāmatvedībā un tos nevar uzskatīt par negūto peļņu. Tā atgādina, ka Pirmās instances tiesa 2000. gada 24. oktobra spriedumā lietā T-178/98 *Fresh Marine/Komisija (Recueil, II-3331. lpp., 50. punkts)* nosprieda, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir atzīstama par nepieņemamu, ja tās mērķis patiesībā ir panākt nepārsūdzama tiesību akta atcelšanu un ja, to apmierinot, tiktu novērstas attiecīgā tiesību akta juridiskās sekas (Pirmās instances tiesas 1995. gada 15. marta spriedums

lietā T-514/93 *Cobercaf* u.c./Komisija, *Recueil*, II-621. lpp., 59. punkts; 1998. gada 4. februāra spriedums lietā T-93/95 *Laga*/Komisija, *Recueil*, II-195. lpp., 48. punkts, un 1998. gada 4. februāra spriedums lietā T-94/95 *Landuyt*/Komisija, *Recueil*, II-213. lpp., 48. punkts), kā tas ir, piemēram, ja tā ir par tādas summas samaksu, kura precīzi atbilst tai, ko prasītājs ir samaksājis, izpildot nepārsūdzamo tiesību aktu (Tiesas 1986. gada 26. februāra spriedums lietā 175/84 *Krohn*/Komisija, *Recueil*, 753. lpp., 33. punkts).

- 27 Komisija uzskata, ka šīs lietas apstākļi atbilst šādam gadījumam, jo prasītāja vēlas panākt, lai tiktu novērstas tai piemērotās galīgās regulas juridiskās sekas, prasot atlīdzināt summu, kas ir vienāda ar atbilstoši šai regulai faktiski samaksātajiem maksājumiem.
- 28 Turklāt Padome no savas puses norāda, ka antidempinga maksājumu iekasēšanas koriģēšanas paziņojumam piemērotā pārsūdzības iespēja ir prasība, kas celta, pamatojoties uz KMK 243. un 245. pantu, kas īstenoti ar atbilstošajiem attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, vai prasība atlaist nodokļus atbilstoši KMK 236. pantam. Turklāt prasītāja, it īpaši atsaucoties uz galīgās regulas nelikumību, esot apstrīdējusi Vācijas muitas iestāžu izdoto maksājuma uzdevumu. Tādējādi, ja kompetentajai tiesai, kurā celta prasība, būtu šaubas par šīs regulas spēkā esamību, tā varētu uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, pamatojoties uz EKL 234. pantu. Ja Tiesa šo regulu atzītu par spēkā neesošu, valsts tiesa atceltu maksājuma uzdevumu tā, ka prasītājam būtu jāatmaksā visi antidempinga maksājumi, ko tā esot samaksājusi, pieskaitot procentus, kuru likme atbilstoši *Abgabeordnung* (Vācijas nodokļu likums) 236. un 238. pantam ir 0,5 % mēnesī.
- 29 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja nevarot prasīt maksājumu atmaksu, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz EKL 288. panta otro daļu. Tiesa 1992. gada 13. marta spriedumā lietā C-282/90 *Vreugdenhil*/Komisija (*Recueil*,

I-1937. lpp., 12. punkts) esot nospriedusi, ka tikai valsts tiesas kompetencē ir izlemt atkārtotas prasības par tādu summu atmaksu, ko valsts iestādes nepamatoti iekasējušas, pamatojoties uz Kopienu tiesisko regulējumu, kas vēlāk atzīts par spēkā neesošu. Tāpat 1995. gada 18. septembra spriedumā lietā T-167/94 *Nölle*/Padome un Komisija (*Recueil*, II-2589. lpp., 35. punkts) Pirmās instances tiesa esot norādījusi, ka gadījumos, kad persona uzskata, ka tai nodarīti zaudējumi, piemērojot Kopienu tiesību aktu, ko tā uzskata par nelikumīgu, ja akta īstenošana ir uzticēta valsts iestādēm, šīs īstenošanas gadījumā tā akta spēkā esamību var apstrīdēt valsts tiesā, ceļot prasību pret valsts iestādi.

- 30 Prasītājas argumentiem, ka tā neesot varējusi laikus celt prasību atcelt galīgo regulu, šajā sakarā nav nozīmes. Vispirms, šajā lietā jautājums esot par saikni starp zaudējumu atlīdzības prasību un lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu akta spēkā esamības novērtēšanai, nevis par saikni starp zaudējumu atlīdzības prasību un prasību atcelt tiesību aktu. Turpinājumā prasītājas prasība par galīgo regulu esot nepieņemama nevis tāpēc, ka tā pārāk vēlu iepazīnās ar lēmumu par aizliegto vienošanos, bet gan tāpēc, ka šī regula to nav skārusi individuāli EKL 230. panta ceturrtās daļas izpratnē. Visbeidzot, prasību par zaudējumu atlīdzību nevarot izmantot, lai izvairītos no prasības ievērot EKL 230. panta piektajā daļā paredzēto termiņu (Tiesas 1967. gada 12. decembra spriedums lietā 4/67 *Collignon*/Komisija, *Recueil*, 469. lpp.).

- 31 Runājot par iepriekš minēto prasītājas citēto spriedumu lietā *Krohn*/Komisija, Padome apgalvo, ka prasītājas citētās daļas attiecas uz to, kurā iestādē ir jāceļ prasība par zaudējumu atlīdzību gadījumos, kad valsts iestādes ir piemērojušas Kopienu tiesību aktus, nevis to, kā noskaidrot, kādu atlīdzību var saņemt, pamatojoties uz EKL 288. panta otro daļu.

- 32 Turklāt, pretēji prasītājas apgalvotajam, ņemot vērā, ka valsts tiesai, kurā prasītāja ir cēlusi prasību, ir tiesības uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu par galīgās regulas spēkā esamību, valsts tiesiskās aizsardzības līdzekļi paredzot efektīvu ieinteresētās personas aizsardzību.
- 33 Padome turklāt norāda, ka katrā ziņā tieši piemērojamās Kopienu tiesībās, KMK 236. pantā, ir paredzēts īpašs tiesiskās aizsardzības līdzeklis gadījumā, ja maksājumi ir iekasēti nelikumīgi. Saskaņā ar Kopienu tiesību aktiem muitas iestāžu parādniekam pēc tiesiskās aizstāvības vispirms esot jāvērsas valsts tiesā, nevis jāceļ prasība par zaudējumu atlīdzību Kopienu tiesā.
- 34 Visbeidzot, Padome un Komisija norāda, ka, ja šī prasība tiktu apmierināta, būtu jāapmierina arī prasītājas valsts tiesā celtā prasība par maksājuma uzdevumu, kā rezultātā prasītāja saņemtu divkāršu zaudējumu atlīdzību.
- 35 Prasītāja uzskata, ka šie argumenti nav pamatoti.
- 36 Prasītāja uzsver, ka prasība ir par galīgās regulas nelikumības dēļ negūtās peļņas, nevis samaksāto maksājumu atlīdzību. Iebilde par nepieņemamību faktiski attiecoties tikai uz negūtās peļņas aprēķina metodi, kas esot jautājums par lietas būtību, un nevis uz prasības patieso raksturu.

- 37 Par šo metodi prasītāja norāda, ka antidempinga maksājumi tika izmantoti tikai kā zaudējumu “mērvienība”, lai noteiktu, kāda būtu bijusi tās situācija, ja tā tos nebūtu samaksājusi. Tādējādi zaudējumi esot novērtēti, salīdzinot peļņu, kas gūta pēc antidempinga maksājumu samaksas, kad galīgā regula jau bija spēkā, ar peļņu, kas būtu gūta, nemaksājot šos maksājumus. Tādējādi summa EUR 1 633 344,33 apmērā, kas prasīta kā zaudējumu atlīdzība, atšķiroties no summas EUR 2 818 163,09 apmērā, kas samaksāta kā antidempinga maksājumi. Šāda metode turklāt esot atzīta judikatūrā (Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedums lietā 238/78 *Ireks-Arkady/Padome un Komisija, Recueil*, 2955. lpp., 13. punkts).
- 38 Tātad prasības mērķis neesot novērst galīgās regulas juridiskās sekas. Turklāt tādos gadījumos kā šajā lietā, kur par tiesību aktu, kas radījis zaudējumus, nevar celt prasību, pamatojoties uz EKL 230. pantu, tāda prasība par zaudējumu atlīdzību kā šī esot pieņemama. Ja prasība tiktu pieņemta, galīgās regulas nelikumība būtu tikai netiešas sekas un attiektos tikai uz šī procesa dalībniekiem. Zaudējumi, kurus tiek lūgts atlīdzināt, neesot saistīti ar šīs regulas būtiskajām juridiskajām sekām un tos nevarētu novērst, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, kā tas esot nospriests iepriekš minētā sprieduma lietā *Fresh Marine/Komisija* 47.–51. punktā.
- 39 Prasītāja norāda, ka Padomes un Komisijas minētā judikatūra attiecas uz izņēmuma gadījumu, kad prasība par zaudējumu atlīdzību ir paredzēta, lai netieši apiētu prasības atcelt tiesību aktu nepieņemamību. Šajā gadījumā neesot šādas situācijas, ņemot vērā, ka galīgās regulas nelikumība nebija acīmredzama laikā, kad bija iespējams celt prasību atcelt tiesību aktu, tādējādi prasītāja šādu iespēju nekad neesot apsvērusi. Prasītājas argumenti par galīgās regulas nelikumību tāpēc esot paredzēti tikai, lai pierādītu Padomes un Komisijas atbildību, nevis likvidētu šīs regulas juridiskās sekas, kā tas arī esot nolemts Pirmās instances tiesas 2003. gada 17. decembra spriedumā lietā T-146/01 *DLD Trading/Padome (Recueil*, II-6005. lpp., 52. punkts). Padomes argumentos neesot ievērots prasības par zaudējumu atlīdzību autonomais raksturs un neesot ņemts vērā tas, ka neviena persona, ko šī regula skar vai neskar individuāli, nevarētu celt prasību par galīgās

regulas nelikumību, atsaucoties uz šajā lietā izvirzīto pamatu, proti, to, ka nav ņemts vērā lēmums par aizliegto vienošanos, jo šis fakts nebija zināms brīdī, kad bija jāceļ prasība atcelt tiesību aktu.

- 40 Turklāt atšķirībā no situācijām Padomes un Komisijas iepriekš 26. punktā minētajās lietās prasītāja nevēloties panākt tādas naudas summas samaksu, kas tai būtu atteikta. Tā kā prasītājas prasība atcelt tiesību aktu nekad nav noraidīta, nevarot uzskatīt, ka prasītāja netieši censtos panākt tādu pašu rezultātu, izmantojot prasību par zaudējumu atlīdzību. Turklāt Padome un Komisija neesot ņēmusi vērā situāciju, uz kuru attiecas iepriekš minētā sprieduma lietā *Fresh Marine*/Komisija 50. punktā ietvertais un tajā minētajā judikatūrā atkārtotais apgalvojums, kas esot piemērojams, tikai ievērojot katras lietas īpašos apstākļus.
- 41 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ar šo prasību nevarot panākt samaksāto antidempinga maksājumu divkāršu atmaksu, jo šīs prasības mērķis ir panākt negūtās peļņas atmaksu un tai ir citādāks juridiskais raksturs nekā prasībai par nepamatoti samaksātas summas atmaksu. Valsts tiesa turklāt neesot kompetenta piešķirt zaudējumu atlīdzību, ja zaudējumi ir nodarīti Kopienas iestāžu rīcības dēļ.
- 42 Šajā sakarā prasītāja norāda, ka, tā kā Vācijas muitas iestādes piemēroja spēkā esošo galīgo regulu un tām nebija rīcības brīvības šajā jomā, apgalvotie zaudējumi ir nodarīti Kopienas iestāžu kļūdainās rīcības dēļ. Tādējādi Kopienas tiesai esot ekskluzīva kompetence izlemt prasību, bet prasītājai neesot pienākuma izpildīt nosacījumu par valsts tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanu (iepriekš minētais spriedums lietā *Krohn*/Komisija, 19. punkts). Turklāt Padomes atsauce uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Vreugdenhil*/Komisija esot kļūdaina, jo šajā lietā, pretēji šajā spriedumā minētajai situācijai, galīgā regula nav atzīta par spēkā neesošu. Turklāt

pieprasot, lai prasītāja pirms prasības celšanas par zaudējumu atlīdzību izsmeltu tai pieejamos valsts tiesību aizsardzības līdzekļus, tiekot pārkāpti pareizas tiesvedības un procesuālās ekonomijas principi (Tiesas 1973. gada 24. oktobra spriedums lietā 43/72 *Merkur/Komisija*, *Recueil*, 1055. lpp., 5.–7. punkts). Tā kā prasītāja galīgās regulas nelikumību ir izvirzījusi kā papildu pamatu prāvā valsts tiesā par tās importa klasifikāciju, galīgais valsts tiesas lēmums par prasību atlīdzināt zaudējumus, iespējams, netiks pieņemts vēl ilgi.

43 Katrā ziņā prasītāja uzskata, ka pretēji judikatūrā izvirzītajām prasībām valsti pieejamās pārsūdzības iespējas efektīvi nenodrošina tās aizsardzību, ņemot vērā, ka tā par lēmumu par aizliegto vienošanos un tādad par galīgās regulas nelikumību uzzināja novēloti. Tādēļ tā prasību par visu samaksāto maksājumu atlīdzību, pamatojoties uz KMK 236. pantu un apgalvojot, ka galīgā regula ir nelikumīga, esot cēlusi tikai 2004. gada 22. septembrī, pēc tam, kad 2003. gada 6. jūnijā tika publicēts lēmums par aizliegto vienošanos, bet 2004. gada 16. jūlijā pieņemta Regula Nr. 1322/2004.

44 Tādēļ laikā, kad tika īstenota galīgā regula, prasītājai neesot bijusi iespēja apstrīdēt tās spēkā esamību valsts tiesā. Turklāt KMK 236. pantā esot paredzēts, ka maksājumus atmaksā, ja ir pierādīts, ka samaksas brīdī šāda summa nav bijusi jāmaksā. Prasītāja uzsver, ka attiecīgajā periodā galīgā regula bija spēkā un tādēļ antidempinga maksājumi saskaņā ar likumu bija jāmaksā. Turklāt tā apgalvo, ka, ņemot vērā KMK 236. pantā paredzēto noilguma termiņu — trīs gadi, sākot no dienas, kad parādniekam darīta zināma maksājumu summa, prasītāja, pamatojoties uz galīgās regulas nelikumību, maksājumu atmaksu varēja prasīt tikai par laika posmu, kas sākas trīs gadus pirms prasības celšanas 2004. gada 22. septembrī. Tādad tā nevarētu saņemt samaksāto maksājumu atmaksu par laika posmu no 2000. gada jūnija līdz 2001. gada septembrim vai oktobrim.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 45 Padome un Komisija būtībā apgalvo, ka šī prasība faktiski esot lūgums atmaksāt antidempinga maksājumus, ko prasītāja saskaņā ar galīgo regulu ir samaksājusi valsts muitas iestādēm. Taču Pirmās instances tiesa neesot kompetenta izlemt šādu prasību.
- 46 Šajā sakarā vispirms jāuzsver, ka atbilstoši KMK 236. panta 2. punktam “ievedmuitas [...] nodokļus atmaksā vai atlaiž, pamatojoties uz iesniegumu, kas attiecīgajai muitas iestādei iesniegts triju gadu laikā no dienas, kad šo muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam”. Turklāt KMK 243. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “ikvienai personai ir tiesības pārsūdzēt muitas iestāžu lēmumu, kas attiecas uz tiesību aktu muitas jomā piemērošanu un to skar tieši un individuāli”. Šī paša panta trešajā daļā ir norādīts, ka “lēmums pārsūdzams tajā dalībvalstī, kurā tas ir pieņemts [...]”. Visbeidzot, saskaņā ar KMK 245. pantu “pārsūdzības procedūras īstenošanas kārtību nosaka dalībvalstis”.
- 47 Tātad jākonstatē, ka ievadmuitas nodokļu parādniekam, kurš uzskata, ka muitas iestādes tam šādus nodokļus ir uzlikušas nepamatoti, piemērojamajos sekundāro Kopienų tiesību aktos ir speciāli paredzēti tiesību aizsardzības līdzekļi. Šie līdzekļi ir izmantojami valsts līmenī saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts atbilstoši KMK 243.–246. pantā noteiktajiem principiem izveidotu pārsūdzības procedūru. Šādā pārsūdzībā parādnieks turklāt var lūgt kompetento tiesu, kurā celta prasība, atbilstoši EKL 234. panta pirmās daļas b) apakšpunktam lūgt prejudiciālu nolēmumu tādas Kopienų tiesību normas spēkā esamības novērtēšanai, uz kuras pamata pieņemts lēmums uzlikt ievadmuitas nodokli.

- 48 Saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzību, kas celta pēc sprieduma par šādu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par spēkā esamības novērtēšanu, Tiesa turklāt ir nospriedusi, ka tikai valsts tiesas kompetencē ir izlemt prasību par tādu summu atmaksu, ko valsts iestādes ir nepamatoti iekasējušas, pamatojoties uz Kopienas tiesisko regulējumu, kas vēlāk atzīts par spēkā neesošu (iepriekš minētais spriedums lietā *Vreugdenhil/Komisija*, 12. punkts).
- 49 Šajā lietā prasītāja tiešām zaudējumus, kurus tā prasa atlīdzināt, formāli kvalificē kā negūto peļņu. Taču Pirmās instances tiesa jau ir spriedusi, ka prasītāja prasība atlīdzināt komerciālus zaudējumus, kas atbilst negūtai peļņai tā eksporta pārtraukšanas uz Kopienas dēļ, kā arī izmaksām par pozīciju atjaunošanu Kopienas tirgū un kas ciesti Komisijas kļūdas dēļ, kuras rezultātā ieviesti pagaidu pasākumi, aizliedzot šo preču importu, atšķiras no prasības atcelt antidempinga un pagaidu kompensācijas maksājumus, kas uzlikti šo preču importam Kopienā, un atdot summas, kas eventuāli iemaksātas kā pagaidu maksājumi, un ka tādēļ šāda prasība ir jāuzskata par pieņemamu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Fresh Marine/Komisija*, 46. punkts).
- 50 Tomēr jākonstatē, ka prasītāja prasības pieteikumā īpaši norāda, ka šīs prasības mērķis ir atlīdzināt negūto peļņu, kas izriet no nepamatoti samaksātajām antidempinga maksājumu summām. Turklāt, kā norāda Padome un Komisija, no prasītājas paskaidrojumiem un no prasības pieteikuma 12. un 13. pielikuma, kā arī no apsvērumu par iebildi par nepieņemamību 2. pielikuma izriet, ka prasītāja negūto peļņu aprēķina kā vienādu ar antidempinga maksājumu summu, kas samaksāta attiecīgajā laika posmā, atņemot nodokļus, kas tai būtu bijis jāmaksā no šīs summas, ja minētie maksājumi netiktu veikti.
- 51 No tā izriet, ka neatkarīgi no tā, ka apgalvotie zaudējumi gluži formāli ir nosaukti par negūto peļņu, jākonstatē, ka šie zaudējumi tādā veidā, kā tos ir noteikusi un aprēķinājusi prasītāja, faktiski ir jāuzskata par tieši, noteikti un īpaši izrietošiem no

summas, kas samaksāta kā uzlikti antidempinga maksājumi, tā, ka šī prasība galu galā ir lūgums atmaksāt neto maksājumu summu, ko prasītāja esot nepamatoti samaksājusi. Tas vien, ka prasītā zaudējumu atlīdzība precīzi neatbilst faktiski samaksāto maksājumu summai, šajā sakarā nav svarīgi, jo tas ir tāpēc, ka no šīs summas ir atskaitīti nodokļi, kas prasītājam būtu jāmaksā, ja tai nebūtu uzlikti antidempinga maksājumi. Tātad tas nevar ietekmēt šīs prasības raksturu.

- 52 Saskaņā ar iepriekš 48. pantā minēto judikatūru šāda atlīdzības prasība ir ekskluzīvā valsts tiesas jurisdikcijā. Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šajā sakarā nav svarīgi, ka šajā lietā Tiesa galīgo regulu nav atzinusi par spēkā neesošu, lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvaros izvērtējot tās spēkā esamību.
- 53 Pat pieņemot, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumus, konstatētu, ka galīgā regula ir prettiesiska, tas nevar piešķirt Pirmās instances tiesai kompetenci lemt par prasību atmaksāt summas, ko muitas iestādes ir iekasējušas atbilstoši šai regulai.
- 54 Pirmkārt, šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu abos lēmumos par Eiropas Kopienų pašu resursu sistēmu, kas ir secīgi piemērojami šīs lietas faktiem, proti, Padomes 1994. gada 31. oktobra Lēmumā 94/728/EK, *Euratom* (OV L 293, 9. lpp.), bet no 2002. gada 1. janvāra — Padomes 2000. gada 29. septembra Lēmumā 2000/597/EK, *Euratom* (OV L 253, 42. lpp.), Kopienų budžetā iekļaujamos pašu resursus veido ieņēmumi no “kopīgās muitas tarifa nodevas un citām nodevām, ko Kopienų iestādes noteikušas vai var noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar valstīm, kas nav dalībvalstis”.

- 55 Šo lēmumu 8. panta 1. punktā turklāt ir īpaši paredzēts, ka šo lēmumu 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētos Kapienu pašu resursus iekasē dalībvalstis saskaņā ar savu normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem, ko vajadzības gadījumā pielāgo, lai tie atbilstu Kopienas tiesiskajā regulējumā ietvertajām prasībām.
- 56 Tādējādi tas, ka kompetence iekasēt Kapienas pašu resursus, starp kuriem ir arī antidempinga maksājumi, ir valsts iestādēm, pamato to, ka lietas par Kapienas vārdā iekasētu ievadmu nodokļu atmaksu ir valsts tiesas kompetencē un ir jāizšķir procedūrā, ko ir atbilstoši KMK 243.–246. punktā izvirzītajiem principiem ieviesusi attiecīgā dalībvalsts (šajā sakarā skat. Tiesas 1976. gada 21. maija spriedumu lietā 26/74 *Roquette Frères/Komisija*, *Recueil*, 677. lpp., 11. punkts).
- 57 Šajā sakarā turklāt jānorāda, ka Regulas (EK) Nr. 384/96 11. panta 8. punktā paredzētajā procedūrā, kurā importētājs var pieprasīt atmaksāt iekasētos maksājumus, ja ir pierādīts, ka dempinga starpība, uz kuras pamata maksājumi veikti, ir izbeigta vai samazināta līdz līmenim, kas ir zemāks par to, no kura sāk piemērot spēkā esošos maksājumus, lai gan attiecīgo atmaksas pieprasījumu importētājs iesniedz Komisijai ar dalībvalsts starpniecību, kuras teritorijā preces ir laistas apgrozībā, ja Komisija nolemj, ka šis pieprasījums ir apmierināms, šādi atļauto atmaksājamo maksājumu summu parasti izmaksā dalībvalstis 90 dienu laikā pēc Komisijas lēmuma atbilstoši minētās tiesību normas pēdējai daļai.
- 58 Otrkārt, jāatzīmē, kā norāda Padome un Komisija, ka saskaņā ar prasītājas sniegtajiem faktiem tā 2003. gada 18. novembrī atbilstoši KMK 236. pantam cēla prasību atmaksāt antidempinga maksājumus, kas bija iekasēti par importu, kurš deklarēts kā galīgās regulas priekšmets, bet, kas, pēc prasītājas domām, šādi nebija klasificēts pareizi. Šī prasība tika daļēji noraidīta, bet šobrīd par to ir iesniegta

apelācija. Turklāt prasītāja uz šī paša pamata 2004. gada 22. septembrī cēla prasību par visu samaksāto antidempinga maksājumu atmaksu, izvirzot argumentu par galīgās regulas nelikumību.

- 59 Tādējādi ir iespējams ne tikai, ka tiks samazināta antidempinga maksājumu summa, ko prasītāja galu galā ir samaksājusi, jo par dažu attiecīgi ievesto preču klasifikāciju vēl joprojām valstī turpinās tiesvedība, bet arī, ka pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu galīgās regulas spēkā esamības novērtēšanai prasītāja no valsts muitas iestādēm saņems samaksāto antidempinga maksājumu atmaksu.
- 60 Ņemot vērā, ka prasītāja ar šo prasību faktiski vēlas panākt tai uzlikto antidempinga maksājumu atmaksu, jo tie esot balstīti uz nelikumīgu regulu, jāuzsver, ka saskaņā ar judikatūru gadījumos, kad persona uzskata, ka tai nodarīti zaudējumi, piemērojot Kopienu tiesību aktu, ko tā uzskata par nelikumīgu, ja akta īstenošana ir uzticēta valsts iestādēm, tā īstenošanas gadījumā tai ir iespēja apstrīdēt akta spēkā esamību valsts tiesā, ceļot prasību pret valsts iestādi. Šī tiesa var, bet EKL 234. pantā aprakstītajos apstākļos tai pat tas ir jādara, uzdot jautājumu Tiesai par attiecīgā Kopienu tiesību akta spēkā esamību (Tiesas 1984. gada 12. aprīļa spriedums lietā 281/82 *Unifrex*/Komisija un Padome, *Recueil*, 1969. lpp., 11. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Nölle*/Padome un Komisija, 35. punkts).
- 61 Taisnība, ka 2001. gada 15. februāra spriedumā lietā *C-239/99 Nachi Europe* (*Recueil*, I-1197. lpp., 35.–37. punkts) Tiesa nosprieda, ka vispārīgais tiesību princips, kas nodrošina prasītājam tiesības, saskaņā ar valsts tiesībām ceļot prasību par lūguma noraidījumu, atsaukties uz tāda Kopienu tiesību akta nelikumību, uz kuru ir balstīts valsts tā lietā pieņemtais lēmums, nerada nekādus šķēršļus tam, lai regula

kļūtu nepārsūdzama attiecībā pret personu, saistībā ar kuru tā ir uzskatāma par individuālu lēmumu, kura atcelšanu persona, bez šaubām, varēja lūgt atbilstoši EKL 230. pantam, un tas liedz šai personai valsts tiesā atsaukties uz šīs regulas nelikumību (par Komisijas lēmumu skat. Tiesas 1994. gada 9. marta spriedumu lietā C-188/92 *TWD Textilwerke Deggendorf, Recueil*, I-833. lpp., 24. un 25. punkts). Saskaņā ar Tiesas viedokli šāds secinājums ir piemērojams regulām, ar ko ievieš antidempinga maksājumus, to divējādā rakstura dēļ, kas izriet no tā, ka antidempinga regulas, kaut gan tās pēc rakstura un piemērojamības ir normatīvas dabas, tieši un individuāli skar it īpaši tos ražotājus un eksportētājus, kas var pierādīt, ka ir bijuši identificēti Komisijas un Padomes aktos vai ka uz tiem ir attiekušies tiesību aktu sagatavošanas izmeklēšana (Tiesas 1984. gada 21. februāra spriedums apvienotajās lietās 239/82 un 275/82 *Allied Corporation u.c./Komisija, Recueil*, 1005. lpp., 12. punkts), vai arī tos importētājus, kuru attiecīgo preču tālākas pārdošanas cena ir eksporta cenu noteikšanas pamatā, ja eksportētājs un importētājs ir apvienojušies (Tiesas 1990. gada 11. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-305/86 un C-160/87 *Neotype Techmashexport/Komisija un Padome, Recueil*, I-2945. lpp., 19. punkts).

- 62 Tomēr jākonstatē, ka šajā lietā uz prasītāju neattiecas neviens no šiem gadījumiem. Pirmkārt, prasītāja Regulā Nr. 981/97 un galīgajā regulā nav identificēta kā ražotāja vai eksportētāja un uz to kā importētāju neattiecas tiesību aktu sagatavošanas izmeklēšana. Otrkārt, no šīm regulām neizriet, ka prasītājas tālākas pārdošanas cena bija eksporta cenas noteikšanas pamatā, pat pieņemot, ka tā būtu apvienojušies ar kādu eksportētāju. Katrā ziņā, tā kā galīgā regula tika pieņemta 1997. gada 17. novembrī, šāda vēra ņemšana hronoloģiski nebija iespējama, ievērojot prasītājas dibināšanas datumu un ticot prasītājas apgalvojumam, ka tā atbilstoši Vācijas tiesību aktiem tika dibināta 2000. gada jūnijā, vai *Amtsgericht Köln* (Ķelnes Pirmās instances tiesa, Vācija) komercrēģistra izrakstam, kas pievienots prasības pieteikuma 2. pielikumā un no kura izriet, ka prasītāja pirmoreiz bija reģistrēta 1997. gada 11. decembrī.

- 63 Tādējādi, pat nenosakot to, vai tas, ka prasītāja nevar atsaukties uz galīgās regulas nelikumību, pamato to, ka tā var celt šo prasību, jākonstatē, ka prasītāju galīgā regula neskar tieši un individuāli, tāpēc nevar uzskatīt, ka tā nevarētu atsaukties uz šīs regulas nelikumību procesā valsts tiesā atbilstoši judikatūrai, kas iedibināta ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Nachi Europe*.
- 64 Tādējādi nevar izslēgt, ka, ja valsts tiesai, kurā celta prasība, radīsies šaubas par galīgās regulas spēkā esamību prasītājas minēto iemeslu dēļ, proti, tāpēc, ka galīgajā regulā neesot ņemts vērā lēmums par aizliegto vienošanos, tā Tiesai nosūtīs lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, izvērtējot šīs regulas spēkā esamību, un ka vajadzības gadījumā Tiesa šo regulu atzīs par spēkā neesošu.
- 65 Tādā gadījumā jāatgādina, ka Tiesas spriedums, kurā konstatēta Kopienu tiesību akta spēkā neesamība, uzliek pienākumu visām dalībvalstu tiesām uzskatīt šo tiesību aktu par spēkā neesošu (Tiesas 1981. gada 13. maija spriedums lietā 66/80 *International Chemical Corporation, Recueil*, 1191. lpp., 12. un 13. punkts), kā arī liek atceltā tiesību akta autoram to grozīt vai atcelt (Tiesas 1977. gada 19. oktobra spriedums apvienotajās lietās 117/76 un 16/77 *Ruckdeschel u.c., Recueil*, 1753. lpp.). Turklāt vispirms attiecīgie secinājumi par šādu spēkā neesamības atzinumu, kā rezultātā samaksātie antidempinga maksājumi likumīgi vairs nebūtu jāmaksā un muitas iestādēm tie principā būtu jāatmaksā, valsts tiesiskajā sistēmā ir jāizdara valsts iestādēm (Tiesas 1975. gada 30. oktobra spriedums lietā 23/75 *Rey Soda, Recueil*, 1279. lpp., 51. punkts).
- 66 Turklāt no iepriekš minētā izriet, ka prasītājas rīcībā ir tiesību aizsardzības līdzekļi, kas tai dod iespēju lietderīgi apstrīdēt galīgās regulas spēkā esamību, lai saņemtu tādu antidempinga maksājumu atmaksu, ko prasītāja ir samaksājusi uz šīs regulas pamata; jānorāda, ka, ja Pirmās instances tiesa apmierinātu šo prasītājas prasību, tai būtu iespējams tādu pašu atmaksu saņemt divkārt.

- 67 No visa iepriekš minētā izriet, ka, tā kā šī prasība būtībā ir jāuzskata par prasību atmaksāt antidempinga maksājumus, ko prasītāja ir samaksājusi valsts muitas iestādēm, to izlemt nav Pirmās instances tiesas kompetencē.
- 68 Neviens no prasītājas argumentiem nevar apstrīdēt šo secinājumu.
- 69 Pirmkārt, kā norāda prasītāja, ir taisnība, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Merkur/Komisija* (5. un 6. punkts) Tiesa, atbildot uz Komisijas argumentu, ka prasītājai jāvēršas valsts pārvaldes iestādēs vai valsts tiesā, kam būtu jāuzdod Tiesai jautājums par apstrīdēto regulu spēkā esamību, norāda, ka, ja prasītājai uzliktu pienākumu izmantot valsts tiesību aizsardzības līdzekļus un tādējādi ilgu laiku gaidīt līdz tās prasība tiktu izlemta galīgi, tiktu pārkāpts pareizas tiesvedības princips un procesuālās ekonomijas prasības.
- 70 Tomēr šī lieta atšķiras no izskatāmās prasības, jo tās priekšmets bija prasība atlīdzināt zaudējumus, ko prasītāja bija cietusi tādēļ, ka Komisija nebija noteikusi no miežiem pārstrādātu produktu eksporta kompensācijas summas. Šādā gadījumā iespējamā attiecīgās regulas atzīšana par spēkā neesošu Komisijas nelikumīgās rīcības dēļ, nenosakot šīs summas, nedotu prasītājai iespēju saņemt atlīdzību, ko tā pieprasīja prasībā par zaudējumu atlīdzību, tā, ka, saņemot atzinumu par spēkā neesamību, tai katrā ziņā būtu bijis jāvēršas Tiesā, lai saņemtu zaudējumu atlīdzību, jo noteikt šādas summas nebija valsts iestāžu kompetencē.

- 71 Turklāt jākonstatē, kā norādīts iepriekš, ka KMK ir īpaši paredzēta speciāla procedūra valstī gadījumos, kad parādnieks uzskata, ka ievedmuitas nodokļi tam ir uzlikti nepamatoti.
- 72 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka KMK 236. pantā paredzētā trīs gadu noilguma termiņš liedz tiesības uz tādu antidempinga maksājumu atmaksu, kas samaksāti vairāk nekā trīs gadus pirms 2004. gada 22. septembrī celtās prasības, kurā tai pirmo reizi esot bijusi iespēja atsaukties uz galīgās regulas nelikumību. Pirms šī datuma tā par šo nelikumību neesot varējusi zināt. Tādējādi, pretēji judikatūrā izvirzītajām prasībām, valsts tiesiskās aizsardzības līdzekļi tai nevarot nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību.
- 73 Šiem argumentiem nevar piekrist. Pirmkārt, jāatgādina, ka KMK 236. panta 2. punktā ir paredzēts, ka ievedmuitas nodokļus atmaksā, pamatojoties uz iesniegumu, kas attiecīgajai muitas iestādei iesniegts triju gadu laikā no dienas, kad šo nodokļu summa darīta zināma parādniekam. Atbilstoši šīs tiesību normas otrajai daļai “šo termiņu pagarina, ja attiecīgā persona sniedz pierādījumus, ka minētajā termiņā iesniegumu nav varējusi iesniegt neparedzamu apstākļu vai nepārvaramas varas dēļ”. Tādējādi KMK 236. pantā ir paredzēta iespējama noilguma termiņa pagarināšana tajā minētajos gadījumos. Tātad, ja prasītājas apgalvotie apstākļi to attaisno, tai šādu pagarinājumu ir jāvar iegūt saskaņā ar KMK. Tā nevar vēlreiz apiet KMK paredzēto īpašo nodokļu atmaksāšanas procedūru tikai tādēļ, ka uz tās prasību, iespējams, daļēji attiecas noilgums.
- 74 Otrkārt, jākonstatē, ka 1999. gada 8. decembrī pieņemtais lēmums par aizliegto vienošanos tika publicēts 2003. gada 6. jūnijā, tāpēc jāuzskata, ka, vēlākais, kopš šī datuma prasītāja bija informēta par iemeslu, kura dēļ tai radās zaudējumi, pieņemot, ka apgalvotā galīgās regulas nelikumība ir šāds iemesls.

- 75 Kaut gan prasītāja apgalvo, ka tai no 2000. gada jūnija maksājumi bija uzlikti, pamatojoties uz galīgo regulu, šajā sakarā sniegtie pierādījumi neļauj pārliecināties par šī apgalvojuma pareizību. Prasītājas apsvērumu par iebildi par nepieņemamību 3. pielikums, ko prasītāja iesniedza kā pierādījumu par veiktajiem maksājumiem, liecina, ka prasītāja no transporta un pārvaldījumu sabiedrības *Wesotra* (kuras iesaistīšanos prasītāja nav paskaidrojusi) saņēma ikmēneša ievadmaksas nodokļu samaksas uzdevumus, kas bija jāsamaksā *Hauptzollamt Frankfurt an der Oder* (Frankfurtes pie Oderas Galvenā muitas pārvalde, Vācija). Lai gan bankas izdrukas, kas pievienotas šiem uzdevumiem, šķiet, pierāda to, ka prasītāja ir izpildījusi šos maksājumu uzdevumus galvenajai muitas iestādei, no šiem dokumentiem nav iespējams noteikt, kādā statusā prasītāja samaksāja attiecīgos ievadmaksas nodokļus, un it īpaši to, vai tie veikti galīgās regulas piemērošanas rezultātā. Katrā ziņā pirmais maksājuma uzdevums attiecībā uz 2000. gada jūniju ir datēts ar 2000. gada 6. jūliju. No tā izriet, ka lēmuma par aizliegto vienošanos publikācijas dienā, proti, 2003. gada 6. jūnijā, vēl nebija beidzies KMK 236. panta 2. punktā paredzētais trīs gadu noilguma termiņš, sākot no dienas, kad nodokļi paziņoti parādniekam, un ka prasītājai bija saprātīgs termiņš viena mēneša garumā, sākot no lēmuma par aizliegto vienošanos publikācijas dienas, lai celtu prasību par nodokļu atmaksu, atsaucoties uz galīgās regulas nelikumību, pirms nebija iestājies neviena samaksātā maksājuma noilgums.
- 76 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka iebilde par nepieņemamību, kas balstīta uz procesuāliem pārkāpumiem, neesot piemērojama gadījumos, kad par tiesību aktu, kas radījis zaudējumus, nevar celt prasību atbilstoši EKL 230. pantam.
- 77 Šajā sakarā pietiek uzsvērt, kā norāda Padome, ka šī prasība ir jāuzskata par nepieņemamu tādēļ, ka tā ir uztverama kā prasība atmaksāt prasītājas samaksātos antidempinga maksājumus, kas nav Pirmās instances tiesas kompetencē, nevis tādēļ, ka runa ir par EKL 230. pantā paredzētajiem procesuālajiem pārkāpumiem.

- 78 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka, ņemot vērā, ka apgalvotie zaudējumi ir radušies Kopienas iestāžu kļūdainas rīcības dēļ, Kopienai tiesai ir ekskluzīva kompetence izskatīt šo prasību, neievērojot prasību par visu valsts tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanu.
- 79 Nav šaubu, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši EKL 235. pantam kopā ar EKL 288. pantu Kopienai tiesas ekskluzīvā kompetencē ir izskatīt lietas par tādu zaudējumu atlīdzību, par kuriem ir vainojama Kopiena (iepriekš minētais spriedums lietā *Vreugdenhil*/Komisija, 14. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 13. decembra spriedums apvienotajās lietās T-481/93 un T-484/93 *Exporteurs in Levende Varkens* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2941. lpp., 72. punkts). Šis princips nosaka kompetences sadalījumu starp valsts tiesu un Kopienai tiesu, lai atlīdzinātu zaudējumus, ko personām ir nodarījušas valsts iestādes vai Kopienas iestādes. Tomēr tikai tas, ka apgalvotajā kļūdā ir vainojamas Kopienas iestādes, neatbrīvo Kopienai tiesu no pienākuma pārbaudīt tajā ierosinātās prasības patieso raksturu. Kā norādīts iepriekš, šajā lietā prasītājas prasības mērķis ir saņemt valsts muitas iestādēm samaksāto antidempinga maksājumu atmaksu, atskaitot nodokļus. Pat ja prasītājas apgalvotajā kļūdā ir vainojama Kopiena, saskaņā ar iepriekš 48. un 60. punktā minēto judikatūru šādas prasības izskatīšana ir valsts tiesas kompetencē, bet tai ir tiesības vai pat pienākums EKL 234. panta trešajā daļā minētajos apstākļos lūgt Tiesai prejudiciālu nolēmumu par galīgās regulas spēkā esamību.
- 80 Tāpēc prasītājas arguments ir jānoraida.
- 81 Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Ireks-Arkady*/Padome un Komisija un 1979. gada 4. oktobra spriedumā apvienotajās lietās 64/76 un 113/76, 167/78 un 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier Frères* u.c./Padome (*Recueil*, 3091. lpp.) ir apstiprinājusi metodi, kurā ciestie zaudējumi tiek novērtēti kā vienādi ar nepamatoti samaksātiem maksājumiem.

- 82 Tomēr šim argumentam šajā lietā nav nozīmes. Šajā sakarā jāuzsver, ka prasītājas minētajos spriedumos (iepriekš minētais spriedums lietā *Ireks-Arkady*/Padome un Komisija, 13. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Dumortier Frères* u.c./Padome, 14. punkts) Tiesa patiešām uzskatīja, ka atmaksu summai, kas bija jāmaksā *quellmehl* un *gritz* ražotājiem, ja būtu ievērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar kukurūzas cietes ražotājiem, bija jākalpo par zaudējumu aprēķina bāzi.
- 83 Šajos spriedumos (6. punkts), iespējams, Tiesas atzinums par apstrīdētās regulas, ar ko atceltas *quellmehl* un *gritz* ražošanas kompensācijas, spēkā neesamību, pamatojoties uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, tāpēc, ka šādas kompensācijas tika saglabātas cietes miltu ražotājiem, pats par sevi neietvertu prasītājas apgalvoto zaudējumu, proti, kompensāciju nepiešķiršanas atlīdzību, ņemot vērā, ka valsts iestādēm nebija kompetences piešķirt šādas kompensācijas.
- 84 Turpretim šajā lietā iespējamais Tiesas spriedums, ar kuru galīgā regula tiktu atzīta par spēkā neesošu, atbildot uz kompetentās valsts tiesas prejudiciālo jautājumu, uzliktu pienākumu Vācijas muitas iestādēm atmaksāt summas, ko prasītāja ir nepamatoti samaksājusi, pamatojoties uz šo regulu, tāpēc, kā izklāstīts iepriekš, apgalvotie zaudējumi tiktu pilnībā kompensēti.
- 85 Turklāt jāatzīmē, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Ireks-Arkady*/Padome un Komisija (14. punkts) un iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Dumortier Frères* u.c./Padome (15. punkts) Tiesa tikai apliecināja, ka kompensāciju summa, kas būtu bijis jāmaksā attiecīgajiem ražotājiem, ja tiktu ievērots vienlīdzības princips, sniedza bāzi ciesto zaudējumu aprēķināšanai, piebilstot, ka bija jāpiekrīt, ka gadījumā, ja kompensāciju atcelšana patiešām atsauktos vai būtu varējusi atsaukties

uz cenām, zaudējumus nevarētu aprēķināt atkarībā no nesamaksātajām kompensācijām. Saskaņā ar Tiesas viedokli cenu palielināšanās tādā gadījumā aizstātu tādu kompensāciju piešķiršanu, kas paredzētas, lai neaizskartu ražotāju intereses.

- 86 Sestkārt un visbeidzot, prasītājas arguments, ka prasības, kas izriet no pareizas tiesvedības un procesuālās ekonomijas principa, liekot uzskatīt tās prasību par pieņemamu, nevar attaisnot to, ka tiktu aizskarta Līgumā un KMK paredzētās procesuālās sistēmas konsekvence. Turklāt jāšaubās, vai tādā gadījumā kā šajā lietā, kurā prasītāja tikai vēlas saņemt tādu antidempinga maksājumu atmaksu, ko tā esot nepamatoti samaksājusi, prasība par ārpuslīgumisko atbildību ir visefektīvākais un labvēlīgākais tiesību aizsardzības līdzeklis, ņemot vērā it īpaši prasības par kļūdas, kurā vainojamas Kopienas iestādes, pietiekami izteikto raksturu, lai personas varētu celt prasību par zaudējumu atlīdzību, ja šo iestāžu darbība ir saistīta ar ekonomikas politiku, kad saskaņā ar iepriekš izklāstīto, lai antidempinga maksājumiem nebūtu juridiskā pamata un tādējādi tas attaisnotu to, ka valsts muitas iestādēm tie ir jāatmaksā, principā pietiek ar atzinumu par galīgās regulas spēkā neesamību.

- 87 Pakārtoti, runājot par prasītājas argumentu, ka tās prasības mērķis esot negūtās peļņas atlīdzība, bet Padome un Komisija iebildē par nepieņemamību faktiski apstrīdot tikai ieteikto negūtās peļņas aprēķina metodi, kas esot jautājums par lietas būtību, jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 19. pantu, kas atbilstoši šo statūtu 46. panta pirmajai daļai ir piemērojams arī tiesvedībā Pirmās instances tiesā, un saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir it īpaši jāietver strīda priekšmets un izvirzīto pamatu kopsavilkums. Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā par tādu zaudējumu atlīdzināšanu, ko, iespējams, radījusi Kopienas iestāde, jābūt iekļautiem pierādījumiem, kuri ļautu identificēt rīcību, kuru prasītājs pārmet iestādei, iemesliem, kuru dēļ tas uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp rīcību un apgalvoto ciesto zaudējumu, kā arī zaudējuma raksturam un apmēram. Savukārt lūgumam par nenoteiktu zaudējuma atlīdzību trūkst vajadzīgās precizitātes un tādējādi tas jāuzskata par nepieņemamu (Tiesas 1971. gada 2. decembra spriedums lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schöppenstedt*/Padome, *Recueil*, 975. lpp., 9. punkts; Pirmās instances tiesas

1990. gada 10. jūlija spriedums lietā T-64/89 *Automec/Komisija, Recueil*, II-367. lpp., 73. punkts, un 2000. gada 8. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-79/96, T-260/97 un T-117/98 *Camar un Tico/Komisija un Padome, Recueil*, II-2193. lpp., 181. punkts).

88 Šajā lietā, pat pieņemot, ka prasītājas ieteiktā aprēķinu metode neattaisnotu to, lai prasība par apgalvoto zaudējumu atlīdzību tiktu pārkvalificēta par prasību par antidempinga maksājumu atmaksu, jākonstatē, ka prasītāja nekur nav norādījusi, kādā veidā šī metode varētu liecināt par negūtās peļņas apmēru vai kā šī negūtā peļņa izpaužas. Vienīgais, ko tā norāda prasības pieteikumā, ir, ka tā iegādājās valci no rumāņu sabiedrības *Artrom SA*, kas esot gan tehniska, gan organizatoriska rakstura ieguldījums tā, ka saistībā ar to, ka tā nepārtraukti attīsta klientiem piedāvāto cauruļu un cauruļvadu klāstu, varot apgalvot, ka tās peļņa būtu vēl lielāka, ja negūtā peļņa būtu izmantota un ieguldīta minētajām vajadzībām. Papildus tam, ka prasītāja nekur nav norādījusi, cik lielā mērā ieteiktais vērtējums atspoguļo negūto peļņu, kas izriet no neiespējas ieguldīt sabiedrībā *Artrom*, ne arī pierādījusi to, ka tai faktiski tas nebija iespējams, jākonstatē, ka prasības pieteikuma 28. punktā prasītāja pati norāda, ka tā ir iegādājusies sabiedrību *Artrom*. Turklāt šķiet, ka no prasītājas vēlāk iesniegtajiem argumentiem izriet, ka tā šādā veidā vēlas nevis precizēt, kā izpaužas apgalvotā negūtā peļņa, kas ir aprēķināta EUR 1 633 344,33 apmērā, bet gan pierādīt, ka šī negūtā peļņa faktiski varētu būt lielāka par šo aprēķinu, tomēr nesniedzot šīs papildu negūtās peļņas novērtējumu.

89 Tādējādi, pat ja būtu jāuzskata, ka pamata prasība nav prasība par antidempinga maksājumu atmaksu, jāsecina, ka tā neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajām prasības pieteikuma formālajām prasībām.

- 90 No visa iepriekš minētā izriet, ka pamata prasība ir jānoraida kā nepieņemama, pat bez vajadzības izlemt Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību par Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto formālo prasību neievērošanu tāpēc, ka prasības pieteikumā nav pierādīta zaudējumu esamība.

Par pakārtoto prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 91 Atbilstoši prasības pieteikuma prasījumiem prasītāja lūdz “pakārtoti, pēc Pirmās instances tiesas starpsprieduma pieņemšanas kā atlīdzību par negūto peļņu periodā no 2000. gada jūnija līdz 2002. gada decembrim piespriest Kopienai prasītājai pārskaitīt summu, kuras apmērs nosakāms, lietas dalībniekiem vienojoties, vai, ja nav iespējams panākt vienošanos, ar Pirmās instances tiesas galīgu spriedumu”.
- 92 Padome un Komisija uzskata, ka prasība, lai Pirmās instances tiesa taisītu starpspriedumu, konstatējot Kopienas atbildību, arī ir jānoraida kā nepieņemama.
- 93 Padome norāda, ka no prasības pieteikuma izriet, ka šī prasība ir celta gadījumam, ja pamata prasībā minētie zaudējumi, proti, antidempinga maksājumu dēļ negūtā peļņa, nebūtu aprēķināma, vai arī, lai tiktu atlīdzināti papildu zaudējumi, kas radušies tāpēc, ka prasītājai esot bijusi liegta iespēja ieguldīt un tātad vēl vairāk palielināt savu peļņu.

- 94 Padome uzskata, ka pirmajā gadījumā prasība ir nepieņemama tādu pašu iemeslu dēļ kā pamata prasība. Otrajā gadījumā prasība neizpildot Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā izvirzītās prasības. Prasītāja esot tikai norādījusi, ka var uzskatīt, ka tās peļņa būtu bijusi vēl lielāka, ja negūtā peļņa būtu izmantota un ieguldīta sabiedrībā *Artrom*, kuru tā tobrīd iegādājās, un ka tās peļņa varēja būt vēl lielāka, bet neesot sniegusi nevienu pierādījumu saviem apgalvojumiem.
- 95 Šīs prasības fakti tomēr atšķiras no tiem, kādos taisīts Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. septembra spriedums lietā T-149/96 *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija (*Recueil*, II-3841. lpp., 49. un 50. punkts), kurā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka “detalizēts apgalvoto zaudējumu novērtējums” pamato to, lai prasības pieteikumu varētu uzskatīt par pieteikami precīzu.
- 96 Tādējādi saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzību Tiesa starpspriedumu taisa tikai tad, ja ir izpildīti visi EKL 288. panta otrajā daļā paredzētie nosacījumi par lietas būtību, bet tikai praktiskas grūtības liedz precīzi aprēķināt zaudējumu apmēru. Tomēr zaudējumu esamībai ir jābūt skaidrai un prasības pieteikumā ir jābūt norādītiem faktiem, kas ļauj identificēt to raksturu un veidu, kas ir apstiprināts iepriekš minētajā spriedumā lietā *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija un Tiesas 1975. gada 14. maija spriedumā lietā 74/74 *CNTA*/Komisija (*Recueil*, 533. lpp., 42. un 45.–47. punkts), ko citējusi prasītāja.
- 97 Komisija apgalvo, ka pakārtota prasība pēc sava rakstura ir mazāk svarīga par pamata prasību, tāpēc šī pakārtotā prasība nevar papildināt pamata prasību un tādēļ tā ir nepieņemama.

- 98 Katrā ziņā pakārtotā prasība esot atkarīga no pamata prasības, tāpēc pamata prasības nepieņemamība novedot pie pakārtotās prasības nepieņemamības. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa nevarot pārkvalificēt pakārtoto prasību par papildu prasību, nelemjot *ultra petita*.
- 99 Ja Pirmās instances tiesa tomēr nolemtu veikt šādu pārkvalifikāciju, Komisija uzskata, ka prasība būtu nepieņemama tādēļ, ka nav ievēroti Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi. Prasības pieteikums šajā sakarā tikai ietverot veselu rindu minējumu, ko nevar uzskatīt par skaidriem, precīziem un specifiskiem argumentiem. Komisija atkārtu savu argumentu, ka prasītāja nekādā veidā nav pierādījusi, ka zaudējumi ir nodarīti, valsts muitas iestādēm pareizi, nevis nepareizi piemērojot galīgo regulu. Turklāt prasītāja pakārtotajā prasībā arī nesniedzot nevienu pierādījumu par to, ka tās zaudējumi būtu radušies kļūdas dēļ, kurā pilnībā ir vainojamas Kopienu iestādes. Tā kā prasītājas pamatu izklāsts nav pietiekams, prasība neesot pieņemama.
- 100 Prasītāja norāda, ka tās prasība, kas izriet no prasības pieteikuma, ir jākvalificē kā pakārtota. Šī prasība ir celta tikai gadījumā, ja Pirmās instances tiesa nepiešķirtu konkrēti prasīto summu, nepiekrītot aprēķina metodei vai negūtās peļņas summai, vai īpašu sarežģījumu dēļ, kas Pirmās instances tiesai rastos, nosakot šo summu.
- 101 Turklāt Komisijas apgalvojums, ka pakārtota prasība pēc sava rakstura esot mazāk svarīga par pamata prasību, neesot pamatots. Šajā lietā vienīgā atšķirība starp abām prasībām esot tāda, ka vienā ir norādīta precīza summa, bet otrā ir lūgts Pirmās instances tiesu šo summu noteikt starpspriedumā. Tādējādi prasītāja precīzē, ka tā savā pakārtotajā prasībā neizvirza nekādus zaudējumus papildus atrautajai peļņai.

- 102 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka šajā lietā esot izpildīti visi nosacījumi, lai Pirmās instances tiesa varētu taisīt starpspriedumu. Pirmkārt, tā esot skaidri norādījusi iemeslu, kādēļ Kopienų iestādes nes atbildību EKL 288. panta otrās daļas izpratnē. Otrkārt, tā esot pierādījusi, ka ir nodarīti konkrēti zaudējumi, un sniegusi sīku informāciju par kritērijiem, kas izmantoti, lai aprēķinātu to summu. Visbeidzot, tā esot paskaidrojusi, kādēļ ir grūti noteikt šo summu. Tātad Pirmās instances tiesa varot izlemt par galveno jautājumu, zaudējumu novērtēšanu atliekot uz vēlāku datumu. Tādējādi prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu pieņemt lēmumu sākotnējā procesa stadijā, bet zaudējumu un cēloņsakarības starp Komisijai pārņemto rīcību un šiem zaudējumiem novērtējumu atlikt uz vēlāku datumu, kā tas jau esot darīts iepriekš minētajā spriedumā lietā *Krohn/Komisija* un Tiesas 1979. gada 13. februāra spriedumā lietā 101/78 *Granaria (Recueil, 623. lpp.)*.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 103 Ievadā jāatzīmē, ka prasītāja prasības pieteikuma 149. punkta beigās norāda, ka, ja tās rīcībā būtu bijusi naudas summa, kas atbilst samaksājamiem maksājumiem, “[tās] peļņa, iespējams, [...] būtu bijusi vēl lielāka, ja negūtā peļņa tiktu izmantota un ieguldīta” sabiedrībā *Artrom*. Tādējādi jākonstatē, ka zaudējumus, ko radīja apgalvotā nespēja ieguldīt šajā sabiedrībā, pati prasītāja uzskata par atšķirīgiem no iepriekš aprēķinātās negūtās peļņas, pretēji tam, ko tā, šķiet, apgalvo savos apsvērumos par iebildi par nepieņemamību.
- 104 Prasītāja prasības pieteikumā piebilst, ka, “ņemot vērā [tās] peļņu [...] pirmajos darbības gados, turpinot normālu darbību, tā būtu turpinājusi gūt vēl lielāku peļņu” un ka “[tās] faktiski ciestie zaudējumi, iespējams, varētu pārsniegt EUR 1 633 344,33, bet nevar izslēgt, ka sabiedrības peļņa būtu bijusi vēl lielāka”.

- 105 Visbeidzot, izvērtējusi judikatūru, prasītāja savu prasību taisīt starpspriedumu pabeidz, paziņojot, ka, "tā kā ir sniegti nepieciešamie pierādījumi par konkrētu zaudējumu esamību un [tai] ir grūtības sniegt galīgos aprēķinus par vēlāk negūto peļņu, [tā] lūdz Pirmās instances tiesu piespriest Eiropas Kopienai atlīdzināt ciestos zaudējumus, izmaksājot summu EUR 1 633 344,33 apmērā kā negūto peļņu vai, pakārtoti, atļaujot lietas dalībniekiem atrisināt jautājumu izlīguma veidā pēc tam, kad Pirmās instances tiesa starpspriedumā [būs] izlēmusi jautājumu par zaudējumu atlīdzību".
- 106 No tā izriet, ka prasītāja prasības pieteikumā nav pamatojusi, kādas grūtības tai radušās, lai precīzi noteiktu ciestos zaudējumus, tāpēc, ka tie varētu izrādīties lielāki par negūto peļņu, kas sākotnēji aprēķināta, pamatojoties uz samaksātajiem antidempinga maksājumiem, it īpaši ņemot vērā ieguldījumus, ko tā būtu veikusi, un lielāku peļņu, ko tā, iespējams, būtu guvusi. Pretēji tam, ko tā apgalvo apsvērumos par Padomes un Komisijas iebildi par nepieņemamību, prasītāja prasības pieteikumā nav norādījusi, vai grūtības aprēķināt zaudējumus attiecās uz summu EUR 1 633 344,33 apmērā kā negūto peļņu, kas prasīta pamata prasībā, vai uz metodi, kas izmantota, nonākot pie šīs summas.
- 107 Tātad šis arguments, kas minēts apsvērumu par iebildi par nepieņemamību stadijā, nav pieņemams un ar nokavēšanos noved pie prasības pieteikuma jaunas interpretācijas, kas maina tā tekstu.
- 108 Runājot par pakārtotās prasības pieņemamību, jāatgādina, ka tiesiskās drošības un pareizas tiesvedības nodrošināšanai, lai prasība būtu pieņemama, galvenajiem

faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem pamatota prasība, vismaz kopsavilkuma veidā, bet saskaņoti un saprotami ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (Tiesas 1990. gada 13. decembra spriedums lietā C-347/88 Komisija/Griekija, *Recueil*, I-4747. lpp., 28. punkts, un 1992. gada 31. marta spriedums lietā C-52/90 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-2187. lpp., 17. un turpmākie punkti; Pirmās instances tiesas 1993. gada 29. novembra rīkojums lietā T-56/92 *Koelman/Komisija*, *Recueil*, II-1267. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-387/94 *Asia Motor France u.c./Komisija*, *Recueil*, II-961. lpp., 106. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 21. novembra rīkojums lietā T-53/96 *Syndicat des producteurs de viande bovine u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1579. lpp., 21. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā T-113/96 *Dubois u Fils/Padome un Komisija*, *Recueil*, II-125. lpp., 29. punkts).

109 Lai izpildītu šos nosacījumus, prasības pieteikumā, kurā lūgts atlīdzināt zaudējumus, ko nodarījusi kāda Kopienu iestāde, ir jāiekļauj fakti, kas ļauj identificēt it īpaši zaudējumus, ko prasītājs esot cietis, un, precīzāk, šo zaudējumu raksturu un apmēru (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Exporteurs in Levende Varkens u.c./Komisija*, 75. punkts; šajā sakarā skat. arī iepriekš minēto rīkojumu lietā *Koelman/Komisija*, 22.–24. punkts).

110 Pirmās instances tiesa tikai izņēmuma kārtā ir piekritusi, ka īpašos apstākļos (iepriekš minētais spriedums lietā *Automec/Komisija*, 75.–77. punkts) prasības pieteikumā nav obligāti jāprecizē zaudējumu precīzais apmērs un skaitliski jānorāda prasītās atlīdzības summa. Šajā sakarā tā ir arī spriedusi, ka prasītājam šādi apstākļi ir jāpierāda vai vismaz jānorāda prasības pieteikumā (Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija rīkojums lietā T-262/97 *Goldstein/Komisija*, *Recueil*, II-2175. lpp., 25. punkts).

111 Tādējādi tas, ka Tiesa un Pirmās instances tiesa kādreiz ir starpspriedumā lēmušas par Kopienas atbildības iestāšanos, atliekot jautājumu par precīzu atlīdzības

noteikšanu vēlākā lēmumā, neatbrīvo prasītāju no pienākuma ievērot minimālās Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētās formas prasības. No tā arī izriet, ka prasītājam, kas lūdz, lai Pirmās instances tiesa taisītu šādu spriedumu, ir ne tikai pienākums sniegt nepieciešamos faktus, lai identificētu Kopienai pārmesto rīcību, zaudējumu raksturu un veidu, kā arī cēloņsakarību starp rīcību un zaudējumiem, bet turklāt ir jānorāda iemesli, kas attaisno atkāpi no nosacījuma, ka prasības pieteikumā ir jānorāda minēto zaudējumu aprēķins.

- 112 Tā Pirmās instances tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija, uz ko atsaucas prasītāja, noteica, ka, lai gan prasībā nebija galīgi noteikti katra lopkopja ciestie zaudējumi, tā bija pieņemama, konstatējusi, ka tās 18. un 19. lpp. bija minētas dažādas zaudējumu kategorijas, ko bija cietuši liellopu audzētāji, proti, pirmkārt, faktiskie zaudējumi (*damnum emergens*), kas saistīti ar dzīvu dzīvnieku pārdošanu par cenu, kas bija zemāka par pašizmaksu, un pārdošanas cenu, kas saskaņā ar prasītājas viedokli bija par 40 % zemāka par to, ko lopkopji bija paredzējuši, otrkārt, faktiskie zaudējumi (*damnum emergens*), kas saistīti ar nobarošanas cikla beigās nepārdoto dzīvnieku uzturēšanas izmaksām, treškārt, negūtā peļņa (*lucrum cessans*), kas saistīta ar kārtējā gadā nepārdotajiem dzīvniekiem, un, ceturtkārt, negūtā peļņa (*lucrum cessans*), kas saistīta ar liellopu gaļas patēriņa nepārtrauktu samazināšanos nākamajos gados. Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka prasības pieteikuma pielikumos bija iekļauts detalizēts Itālijas lopkopja apgalvoto zaudējumu aprēķins un ka tajos bija norādīti arī aprēķinos izmantotie kritēriji un parametri. Visbeidzot, Pirmās instances tiesa norādīja, ka papildus šiem aprēķiniem prasītāji arī uzsvēra, cik grūti bija pareizi aprēķināt un novērtēt katra lopkopja ciestos zaudējumus, norādot, ka tieši šī iemesla dēļ viņi prasīja, lai šo sarežģīto aprēķinu veiktu ekspertu komisija. No tā Pirmās instances tiesa secināja, ka šādos apstākļos bija jāatzīst, ka prasības pieteikums, ko papildināja pielikumos sniegtā informācija, bija pietiekami precīzs attiecībā uz minēto zaudējumu raksturu un veidu un ka nedz atbildētājam, nedz Pirmās instances tiesai nebija liegts iepazīties ar apgalvoto zaudējumu aptuveno apmēru.

113 Taču jākonstatē, ka šajā lietā prasības pieteikums šiem nosacījumiem neatbilst.

114 Ja, stingri ievērojot prasības pieteikuma tekstu, tiek uzskatīts, ka pakārtotajā prasībā ir lūgts taisīt starpspriedumu, jo zaudējumi varētu izrādīties lielāki par negūto peļņu, kas ciesta pamata prasībā minētās peļņas zuduma dēļ, tā uzreiz ir jānoraida kā nepieņemama daļā par zaudējumiem saistībā ar negūto peļņu to pašu iemeslu dēļ kā pamata prasība. Par zaudējumu daļu saistībā ar negūto peļņu, ko prasītāja esot cietusi papildus negūtājam peļņai (turpmāk tekstā — “papildus negūtā peļņa”), par ko ir pamata prasība, jākonstatē, ka prasītāja apgalvo tikai, ka nav izslēgts, ka tās peļņa būtu bijusi vēl lielāka, ja tai nebūtu uzlikti antidempinga maksājumi. Lai pamatotu šo apgalvojumu, prasītāja tikai norāda, ka notikumu brīdī tā iegādājās Rumānijā ražotu valci, kas esot bijis tehniska un organizatoriska rakstura ieguldījums. Turklāt esot jāņem vērā, ka tā nepārtraukti attīstīja klientiem piedāvāto cauruļu un cauruļvadu klāstu, it īpaši pēc tam, kad izplatīšanu uzsāka sabiedrība *TMK*. Tādējādi prasītāja secina, ka, ja “negūtā peļņa būtu izmantota un ieguldīta iepriekš minētajām vajadzībām [...], [tās] peļņa, iespējams, būtu bijusi vēl lielāka”.

115 Papildus tam, ka prasītāja nav sniegusi skaitlisku šīs papildus negūtās peļņas aprēķinu, iepriekš minētās norādes, kas turklāt ir neskaidras, ietver tikai neprecīzus apgalvojumus, kuros trūkst argumentu un pierādījumu un kurus arī pati prasītāja sauc par minējumiem. Tādējādi tie Pirmās instances tiesai un atbildētājai neļauj noteikti un pietiekami precīzi noteikt minēto zaudējumu raksturu un veidu, nedz arī pārbaudīt to faktisko esamību un kaut vai aptuveni aprēķināt summu, nedz arī noteikt metodi, ar kuru prasītāja to ir aprēķinājusi. Vienīgā norāde, kas iekļauta prasības pieteikuma 151. punktā un saskaņā ar kuru “ienākumu zaudējumi ir jāaprēķina kā starpība starp ienākumiem, ko prasītāja varēja saņemt, ja nebūtu

pārkāpts likums, un summu, ko tā faktiski saņēma, ieskaitot blakus darbības”, šajā sakarā nav pietiekama, ņemot vērā, ka prasītāja nesniedz nevienu konkrētu pierādījumu, kas ļautu šo ieteikumu piemērot šajā lietā.

- 116 Turklāt jākonstatē, ka prasītāja nepietiekami izklāsta iemeslus, kāpēc tā kaut vai aptuveni nav aprēķinājusi papildus negūto peļņu. Vienīgais, ko tā norāda, ir tas, ka “nav viegli precīzi noteikt zaudētās summas, kas atbilstu samaksāto maksājumu summai, ja tie nebūtu ieviesti,” un ka “ir grūti precīzi izvērtēt dažus zaudējumu faktorus”. Šādus apgalvojumus, kuri nav pat nedaudz paskaidroti, nevar uzskatīt par pietiekamu pamatojumu tam, ka papildu zaudējumi vispār nav novērtēti.
- 117 Tāpat šo prasību nevarētu uzskatīt par pieņemamu gadījumā, ja piekristu prasītājas viedoklim, kas izklāstīts apsvērumos par iebildi par nepieņemamību, ka pakārtotās prasības mērķis nav saņemt atlīdzību par papildus negūto peļņu, bet tā esot celta tikai gadījumam, ja Pirmās instances tiesa nepiešķirtu konkrēti prasīto summu tādēļ, ka tiktu apstrīdēta negūtās peļņas summa vai aprēķina metode, vai arī tādēļ, ka Pirmās instances tiesai rastos īpašas grūtības noteikt precīzo zaudējumu summu.
- 118 Ja prasītāja šādi vēlas norādīt, ka pamata prasībā izklāstītās metodes piemērošana pēc zināmu tajā pieļauto kļūdu izlabošanas faktiski varētu novest pie lielākas summas atlīdzības nekā sākotnēji aprēķinātā, jo samaksāto maksājumu summa izrādītos lielāka par prasības pieteikumā minēto summu, kā prasītāja norāda savos

apsvērumus par iebildi par nepieņemamību, tad pakārtotā prasība tāpat kā pamata prasība būtu jāizvērtē kā nomaskēta prasība par maksājumu atmaksāšanu. Ja pati prasītāja uzskata, ka negūtās peļņas aprēķina metode nav piemērojama, un lūdz Pirmās instances tiesu noteikt citu metodi, kā aprēķināt šo negūto peļņu, prasību par zaudējumu atlīdzību tā tad nevar pārkvalificēt par prasību atmaksāt maksājumus, ņemot vērā, ka šāda pamata prasības pārkvalificēšana precīzi izriet no aprēķina metodes izvērtējuma. Tomēr tādā gadījumā jāuzsver, ka nav pieļaujams, ka Pirmās instances tiesa izlabotu prasības pieteikumā pieļautās nepilnības tikai tādēļ, ka prasītāja to īpaši lūdz.

119 Turklāt, pat ja Pirmās instances tiesa nebūtu iepazinusies ar prasītājas ieteikto negūtās peļņas aprēķina metodi, proti, to, saskaņā ar kuru zaudējumi esot līdzvērtīgi grāmatvedības peļņai, ko tā būtu guvusi, ja antidempinga maksājumi nebūtu veikti, jākonstatē, ka nav iespējams pietiekami precīzi noteikt prasītājas minēto zaudējumu veidu. Izņemot aptuvenus faktus par ieguldījumiem, ko prasītāja būtu varējusi veikt, ja nebūtu uzlikti antidempinga maksājumi, un par kuriem iepriekš secināts, ka tie neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā izvirzītajām minimālajām prasībām un kas turklāt, šķiet, attiecas tikai uz atsevišķiem zaudējumiem, kas ciesti vēl papildus pamata prasībā norādītajiem zaudējumiem, prasītāja zaudējumus tikai kvalificē par negūto peļņu, nepaskaidrojot, ko tā ietver. Bet Pirmās instances tiesai nav teorētiski un abstrakti jālemj par atbilstošo aprēķina metodi, lai noteiktu negūto peļņu, ko cietis uzņēmums, kas atrodas tādā situācijā kā prasītāja. Prasītājai ir pietiekami jāprecizē šīs negūtās peļņas dažādie aspekti.

120 Šo secinājumu nevar apstrīdēt tas, ka atsevišķās lietās Kapienu tiesa ir atzinusi par pieņemamu tādu prasību par zaudējumu atlīdzību, kurā nav precizēta konkrēta zaudējumu summa, starpspriedumā atzīstot Kapienas atbildību un atstājot vienošanos par zaudējumu novērtēšanu lietas dalībniekiem vai, ja tas nav iespējams,

izlemšanai vēlākā spriedumā (šajā sakarā skat. Tiesas iepriekš minēto spriedumu lietā *Ireks-Arkady*/Padome un Komisija, 18. punkts; iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dumortier Frères u.c.*/Padome un Komisija, 23. punkts; 1984. gada 13. novembra spriedumu apvienotajās lietās 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 un 51/81 un 282/82 *Birra Wührer u.c.*/Padome un Komisija, *Recueil*, 3693. lpp., 35. punkts, un 1990. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 30. punkts).

121 Jāatzīmē, ka šajās lietās apgalvotie zaudējumi bija izklāstīti pietiekami detalizēti, lai ļautu Tiesai precīzi identificēt to raksturu un norādīt metodi, kāda lietas dalībniekiem jāpiemēro, lai novērtētu atlīdzības summu, kas saskaņā ar iepriekš izklāstīto šajā lietā tā nav.

122 No iepriekš minētā izriet, ka pakārtotā prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

123 Tādējādi visa prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

124 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespiež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes un Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) **prasītāja *Sinara Handel GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2007. gada 5. februārī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Jaeger